

MISJONS-RØSTEN

Løssalg 25 øre

LAND, LAND: HØR HERRENS ORD!

Nummer 6-7.

April 1945.

17. årgang.

Jesus og de to Emmausvandrere.

Luk. 24, 13-35.

Innledning:

Jesus åpenbaring for sine disipler etter oppstandelsen skjedde ikke tilfeldig eller på slomp, men den hadde hver gang et bestemt mål for øye og de beretninger vi har om dette i det nye testamente er så levende og gjennomgått med sin rikdom av detaljer, som ved siden av de langt viktigere sannheter som fremstilles, gir sitt bidrag til beretningens troverdighet. De bekrefter at beretningene er fra mennesker som har vært øyenvitner som Lukas sier i sin innledning i 1ste kapittel og 2net vers.

Jesus åpenbaring hadde blant andre formål det å bringe disiplene inn på sporet igjen i tro og forventning. Han visste hvor mørk deres tilværelse var uten vissheten om hans oppstandelse, og hvor håpløs fremtiden og evigheten fortonet seg for dem som hadde satt sitt håp til ham og no hadde mistet dette.

Beretningen om disse to som vandrer fra Jerusalem til sitt hjem i Emmaus er en betydningsfull skilleving. Foruten at den utgjør et viktig ledd i påskebudskapets virkelighet og et konkret vitnesbyrd om: «Herren er sannelig oppstanden,» så gir den oss et lite blick inn i Jesu hjelpeorg som er av høyeste interesse — nesten hvert enkelt ledd i beretningen går igjen i dagens skiftende vilkår og forhold.

De rystende begivenheter der hadde funnet sted i Jerusalem ble et tusenvis slag for den flokk av menn og kvinner som hadde trodd på Jesus, profeten fra Nazaret: «Men no våre yppersteprester og rådsførere overgitt til dødsdom.» Begivenhetene hadde virket som et sjokk på disiplene og de måtte forsøke å se igjennom dette uforståelige og under samtale og begrunnelse. To av

dem finner vi da på vegen ut til Emmaus i samtale om hva som har hendt. I deres sorg og fortvilelse kommer Jesus til dem og isamvær med ham forandres situasjonen.

De to på vegen.

La oss se på de to vandrere og forsøke å sette oss inn i hvorledes de hadde det. «De talte med hverandre om alt dette som var hendt.» Deres tanker kretset om et eneste. Begivenhetene sist fredag og han som var begivenhetenes og deres sentrum. Dette var det eneste som for øyeblikket hadde noen betydning for dem. De var jo ikke overfladiske og likegyldige tilskuere, men deres hjerte og sinn var sterkt engasjert i det som hadde hendt. Deres stilling er typisk. Det forbigangnes forskrekkelse kaster sin skygge inn over nuet og fremtiden. Ikke engang det at en annen vegfarende er nådd opp på siden av dem og gjorde dem selskap gjør noe inntrykk på dem. De vet intet og forstår intet, de aner ikke at hjelpen ut av mørket ligger nær for hånden og at han som vandrer ved deres side skal tenne den gnist som setter deres frosne hjerter og sinn i brann, som skal sprede sitt lys bakover i det forbigangne og over det nærværende og fremtiden.

Slik er det nesten alltid. Når som helst et menneske havner i mørket og hjelpeløshet, skyldes det skyggen av det forbigangne som kaster sitt mørke inn over fremtiden. Det var jo vennlig av denne vegfarende å vise dem interesse og sympati, men hva kunne vel han hjelpe dem? Da han spurte dem hva de talte om stanset de og så på ham med sorgfullt åsyn. Kleopas tok til ordet og sa: «Er du alene fremmed i Je-

rusalem og vet ikke hva som er hendt der i disse dager. Jesus spør: hva da? Jesus venter på om de vil motta den hjelpende hånd som no rekkes til dem, da vil alt bli annerledes for dem.

Deres vitnesbyrd og tro.

Den første hjelp et menneske trenger i et øyeblikk som her er skildret, er å kunne få tale ut. Jesus hjelper dem igang med sitt spørsmål og de åpner seg for ham og svarer: Dette med Jesus fra Nazaret, og så gir de sitt forunderlige vitnesbyrd om ham. Bekjenner sin tro som den i øyeblikket er. «De så i Jesus en profet, en mann sendt fra Gud, mektig i ord og gjerning. Vi håpet han var den som skulle forløse Israel. Men yppersteprestene og rådsherrene overga ham til å korsfestes.» De forsto ikke at hendelsen var med i Guds rådslagning.

Savnet av denne innsikt var årsaken til deres mørke og håpløshet. Dette kan overføres på oss idag. Hva er årsaken til mitt mørke, min motløshet o.s.v.? De holdt allikevel fast ved det håp som tidligere var tent hos dem med omgangen med Jesus. At han ikke bare var en profet fremfor profeter, men han var den av Gud lovede forløser. Det var ut fra dette håp de ventet at noe skulle skje også etter hans død. Det ser ut som håpet er nær ved å bryte sammen under denne prøve. «Og dog med alt dette er det idag den tredje dag siden et skjedde,» og der er ingen forandring.

Tok de feil av ham som forløseren, skulle de fremdeles vente en annen, var han kun en gudfryktig profet?

Noen av deres kvinner hadde tidlig idag morges vært ved graven. De hadde forferdet dem ved å si at graven var tom og at de hadde sett et syn av engler som sa at han lever. Noen av våre gikk til graven og fant det så som kvinnene hadde sagt.

Men han så de ikke, slik slutter de sin beretning.

De manglet enno evnen til å sette sammen den kjede av begivenheter som tilslutt ville kaste lys inn i deres mørke. Det ser ut som meldingen om at graven var tom istedet gjorde slut på alt sammen og de sa til hverandre: «Vi går hjem.»

Ham så de ikke.

Hva har ikke dette forårsaket av mørke, av feiltrin, angst, synd og annet i vårt liv. «Ham så de ikke». er i stort sett hvert ulykkelig menneskes vitnesbyrd, uttrykt i deres egen ulykke. All menneskelig tragedie forvandles i det øyeblikk vi får øye på ham. Her er også vårt ansvar som Jesu disipler. Vi må la verden få se Jesus gjennom oss.

Jesus sjelesørgeren.

Hadde disse to disipler fått fortsette sin vandring uten annet selskap, slik som det vel var deres mening så hadde vi intet fått vite om deres innre tilstand og om de tanker som rørte seg i deres sinn og de hadde fortsatt å være et bytte for sitt misstot og treller under de tilfeldige omstendigheter.

Jesus forandrer med et slag deres forhold ved den sjelesorg han øver mot dem og tilsist gir seg tilkjenne for dem.

Det nye testamente gir oss flere trekk som viser oss *Jesus som den store menneskekjenner*. Han vet hva som bor i oss og rører seg i vårt sinn. Jesus talte ofte til store skarer av mennesker og fengslet dem ved sin klare forkynnelse. Men han kunne også gripe det enkelte menneske ved sine anskuelige og inntrængende henvendelser. Jesus var ikke stereotyp, heller ikke konversjonell. Han forstår å trenge inn til et menneskes innre, blotte ham helt, men også finne de ord som leget og løste opp. Slik sjelesorg øvet Jesus hver dag. «Jeg er kommen for å søke å frelse det som var fortapt.»

Da Jesus kom til de to disipler ga han seg ikke straks tilkjenne for dem, men han rettet et spørsmål til dem om hva som opptok dem så sterkt. *Jesus kunne den kunst å spørre*. Vi kan ofte spørre slik at vår neste bare lukker seg enno mere til, og det har ofte sin grunn i at våre spørsmål rummer ikke bare omsorgen for vår neste. Men Jesus spurte

slik at døren til deres innerste lukkedes helt opp og det uten at han var påtrengende, de forsto at han ville dem vel, selv om de ikke kjente ham.

No når han hadde hjulpet dem til å åpne sitt hjerte forsto Jesus å *tie* og å *lytte* og de får anledning til å tale ut om sin uro for fremtiden og om sin forvirring som ryktet idag hadde brakt dem i. Jesus er ikke så ivrig etter å få ordet at de ikke fikk anledning til å tale ut om alt det som lå dem på hjerte, og hva har ikke det å bety for oss når vi er i nød og vanskeligheter.

Jesus underviser dem.

Likesom de hadde vært grepet av Jesus stille lytten og medfølelse, gripes de no av hans undervisning i skriftene. Han sa ikke: Jeg er Jesus den oppstandne, eller kalte dem ved navn som han gjorde med Maria. Nei han begynte der hvor disse kjære venner var kommet av sporet i sitt liv og i sin tro. Og han begynte å tolke for dem forutsigelsene om Messias' veg gjennom lidelse til herlighet. Det er slik klarhet over hans fremstilling, slik urokkelig tillit til den guddommelige åpenbarelse i de Hellige skrifter. Han setter hendelsene de siste dage inn under Guds lyskaster. De får se lidelsen, som alle disiplene sto uforstående overfor, i et helt nytt lys. Dere har vært uforstandige og sene til å tro det som profetene har sagt. Gud er med i det som skjer, og skriftord etter skriftord blir i Jesu munn som levende for dem om noe av lidelsens mysterium og Guds kjærlighet. Gløden og varmen, overbevisningen i Jesu ord spredde mørket i deres sjel og det begynner å brenne i deres hjerter etter hvert som skriftene blir levende for dem.

Har du kjent denne varme strøm av glede når den Hellige And har gjort skriften levende for deg, den salige befrielse når et ord fra Gud har spredt ditt mørke og løst ditt fengsel opp? De fikk se en ny storhet hos Messias som de før ikke hadde sett. En frelser som i kjærlighet tålte vanære og lidelser og død for dem. Det som til no hadde vært hindringen for å kunne tro på Jesus som Messias blir no den grunn hvorpå de bygger hele sin tro, en grunn å stå på som de andre disipler enno ikke hadde.

Jesus vekker hunger etter samfunn.

Da Jesus ser at hans undervisning begynner å bære frukt, og at deres tanker er sporet over i den riktige retning, ønsker han at de måtte få gi et uttrykk for det nye behov de har fått på grunn av den nye tro. De er no kommet til disiplenes hjem og Jesus later som om han vil gå videre, da nøder de ham til å stanse.

«Dagen holder og det stunder til aften.

«Bli hos oss!» Da Jesus møter dette vidnesbyrd om at der er vakt en trang hos dem til fortsatt samvær gleder det ham og han går med inn til deres hjem.

Jesus blir igjen den kjente.

Som han trer inn i deres hjem er han fortsatt ukjennelig, men i det de setter seg til aftensmåltidet skjer noe underbart. Det er ikke tale om en forklaring eller åpenbaring, heller ikke sa han noe om seg selv. Nei han gjorde som han hadde gjort så mange ganger før når de var samlet til et fellesmåltid. Men selve handlingen og tonen idet han brøt brødet var noe for Jesus helt eget, og som i et lysglimt kjente de ham igjen. Handlingen avslørte ham fullstendig for deres øyne. De så ham lys levende og i takksigelsens og velsignelsens ord kjente de hans røst. Virkeligheten og umiddelbarheten i Jesu gudsforhold er i seg selv en livsforvandlende makt.

Oppstandelsens virkelighet og innhold.

De kan ikke lenger se ham for sitt legemlige øye, men no visste de det var Jesus som hadde fulgt dem på vegen, *han lever altså*. Ja var det ikke en underbar makt med ham da han åpnet skriftene for oss på vegen og hvorledes han satte våre hjerter i brann.

De sto straks opp for å gå tilbake til den forsamling de nyss hadde forlatt. Deres ansvar var med en gang vakt og det sto straks klart for dem. *De andre brødre satt enno i mørke*. De hadde gått fra Jerusalem med kalle hjerter, nedslatte og bedrøvede uten håp. Fornyede, trestede, frimodige og fulle av håp med lys i sinnet og hjertene i brann vendte de tilbake til Jerusalem til brødrene og ansvaret.

Deres egen forvandling forvand-

Er
Nei, m
opphevet.
ten er fal
til sist. E
fly bort i
pesten er
Alle 9
i Guds m
forblir å
Jesus kom
gaver opp
Kjærlighe
av alle, o
Gud selv.
4: 16).
Herren
menighet
ke så leng
menighet
min kjær
gavene sk
å forherli
Kor. 12 o
har bruk
fra Herre
Ingen
elsker det
gavene er
tid. Apost
tunger (1
mere med
14: 18.) F
tunger. (1
«Hvorle
I kommer
eder en s
åpenbare
tydning. I
(1. Kor.
Guds ord
Forelå
no —?
som bety
tallig» —
De hell
fulstendig
20: «Til
Dersom
som inge
let også
lenger et
Den tro
dem, og d
følgen av
vitnesbyr
hold.
«Herre

Er nådegavene opphørt?

Nei, min venn, gavene er ikke opphevet. Denne tolkning av skriften er falsk helt igjennom fra først til sist. En slik lære må du sky og fly bort i fra, som selve pesten, for pesten er i den.

Alle 9 nådegavene i 1. Kor. 12, er i Guds menighet til dags dato, og forblir å være i menigheten inntil Jesus kommer. Etter den tid vil alle gaver opphøre — men ikke før. Kjærligheten som er den ypperste av alle, opphører ikke for det er Gud selv. (1. Kor. 13: 13, 1. Joh. 4: 16).

Herren har git gavene til sin menighet og de tar han ikke tilbake så lenge han har sin medutvalgte menighet på jorden. Glem aldri det, min kjære venn. Guds plan var at gavene skulle være i menigheten for å forherlige Kristi person. Les 1. Kor. 12 opp igjen, og du vil se at vi har bruk for alle disse salige gaver fra Herren. (v. 8—11.)

Ingen ærlig bibel-gransker som elsker det hele Guds ord kan si at gavene er opphørte — og hadde sin tid. Apostlen ønsket at alle talte i tunger (1. Kor. 14: 5). Han talte mere med tunger enn alle (1. Kor. 14: 18.) Han forbyr ikke å tale med tunger. (1. Kor. 14: 39).

«Hvorledes er det brødre —? Når I kommer sammen, så har hver av eder en salme, eller en lære, eller en åpenbarelse, ellær en tunge, eller en tydning. La alt skje til oppbyggelse. (1. Kor. 14: 26—28.) Ja, så taler Guds ord.

Forelå Guds ord komplet, da som no —? Komplet er et latinsk ord som betyr: «Fullstendig» — «Fulltallig» — «Fulkommen» — o.s.v.)

De hellige skrifter var da som no fulstendige. Vi må tenke på Es. 8: 20: «Til ordet og til vitnesbyrdet —. Dersom de ikke sier så, det folk, som ingen morgenrøde har.» Når

let også deres situasjon. De er ikke lenger et bytte for omstendighetene. Den tro som var blitt levende for dem, og den kraft og varme som var følgen av denne opplevelse ga deres vitnesbyrd et overbevisende innhold.

«Herren er sannelig oppstanden.»

Sv. Shvan.

den enkelte medlem i menigheten er innviet med kropp og sjel til den Herre Jesus Kristus, så er kraftens ånd virksom i den menighet til å frelse sjele og helbrede syke, og utdeler forskjellige gaver til enhver oppriktig, ren sjel, ettersom Gud vil. (Les 1. Kor. 12: 4—11, Ef. 4: 7—15.) Dette er vi øyenvitne til. Hvorledes kan det da sies at gavene er opphørte —?

De forskjellige gaver er liknet ved en kilde som har forskjellige utløp hist og her i jorden, men fra én kilde kommer de. Akurat så er det med gavene. Fra en og samme ånd har de sitt utspring. (1. Kor. 12: 11.)

Dr. teol. Axel Sørensen sier i sin overs. således: «Tungemålgaven er bestemt til å være for den vantro, et tegn på at han selv står utenfor.» Profetien er derimot for de troende, et tegn på at Gud vil innlate seg med ham, åpenbare seg for ham. Altså tegn på Guds nåde. (1. Kor. 12: 21—22). Dette er sannhet. La ingen derfor innbille deg at gavene er opphørte.

Det er en meningsløs lære. Prøv om de åndene er av Gud. (1. Joh. 4.) Profeten Agabus hadde profetiens gave. (Se Ap. gj. 11: 28—29, kap. 21: 10—11).

Han forutsa den store hungersnøden som skulle komme over hele jorderik. (Kap. 11.) «Det var viktig for menigheten at dette ble på forhånd forkynt.» (Dr. Fjellsteds anmerkelse.) Dr. F. taler sannhet. Han sier ikke at gaven eller gavene er brakt til opphør. Nei, dette er ormens sprog med sin list for å vekke tvil og misstillit og fornektelse til Guds ord. (1. Mos. 3: 1 flg.) En svær dom er i vente for dem som ikke er sannheten tro. (5. Mos. 4: 2, Ordspr. 30: 6, Matt. 12: 36—37.)

«De vil være lovlærere, enda de hverken skjønner det som de sier, eller de ting som de så selvsikkert taler om.» (1. Tim. 1: 7, Joh. 3: 10, Rom. 1: 22).

Guds ord er ånd og liv. (Joh. 6.) Og i dette velsignede ordet ligger alle gaver nedlagt til dem som tror og blir døpt. (Ap. gj. 2: 38.) Da det nevnes 66 bøker, så har vi 1189 kap. og i disse kap. har vi 31173 vers, og i disse kap. har vi 810697 ord. Men ikke noe vers eller

ord, eller erfaring sier, at gavene er opphørt. Gud være evig takk!

Tilsist vil vi nevne en profeti som kom mange år før krigen og som lyder således:

Se han kommer. Ja, når mørket dekker jorden som et kledebon, når gråt, bedrøvelse og sorg skal høres i hvert land, da skal Menneskesonen åpenbares og samle eder hurtig sammen, alle I som er rede og våker. Han vil dra eder til seg selv. Den åpne port skal lukkes for evig. Dom og ødeleggelse skal senke seg over jorden, men overfor deg vil jeg utvise det hjemms herlighet, som jeg har beredt for deg.»

Er ikke jorden i stort mørke idag? Er det ikke bedrøvelse, sorg og gråt over jorden idag, som ingen historie kan vise make til? Vi kunne fremhave mange, mange profetier som har vært talt i Herrens kraft. Vi har profetier fra 2 å 3 hundre år tilbake, som daglig går i oppfyllelse.

Alle profetier prøves ved Guds ord. Det samme med tungemålgaven og dens tydning.

Herren har gitt oss nåde til å skille det edle ut fra det uedle. Gud være takk. (Jerm. 15: 19 og 3. Mos 10: 10, Esek. 44: 23 og 2. Tim. 2: 20—21.)

O. Karlsen.

Det evige livs håp?

Vi har uendelig verdi for Gud, og derfor har Gud også skapt oss til et uendelig verdifullt mål.

Livet i Jesus Kristus er ikke en malstrøm som river oss i avgrunnen. Det ender ikke i dødens verden. Vi er kalt til det evige livs håp. Vi skal få et nytt legeme som oppstår i kraft. Vi skal under en ny himmel leve på en ny jord hvor synd og død og skrik og pine ikke er mer. Vi skal fylles med all Guds fylde. Vi skal ikke forgå i Gud, men for evig vinne oss selv ved at Gud blir alt i alle. —

Vi kan ikke fullt forstå det evige liv, men så meget forstår vi at våre hjerter engang skal banke i salig fryd fordi den skjønneste drøm ble til virkelighet.

Skovgaard-Petersen.

Gud viser oss sin kjærlighet mot oss derved at Kristus døde for oss mens vi ennå var syndere.

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN
I MISJONENS TJENESTE

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i hver måned.

Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Postgirokonto nr. 360 24.

Abonnementpris er: I løssalg 25 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovennevnte adr. Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartalets slutt.

Trykt i Centraltrykkeriet - Sarpsborg.

Felles sangbok.

En av de ting som særlig har trengt seg fram i ordskifte angående de troende døptes enhetsfront er felles sangbok. Her måtte det være en ting som med letthet kunne ordnes. De fleste dømte forsamlinger sangbøker er jo, praktisk talt, så like at det er samme sangene i dem alle.

Ved å få en bok med utvalg fra de forskjellige bøker ville ingen skade ske. Det ville bare være til det gode.

Kan ikke et felles arbeide komme igang her er det lite sannsynlig at annet samarbeide kan lykkes.

No er det nok ikke tid for å virkeliggjøre et slikt skritt, men de forberedende arbeider kunne påbegynnes.

Det er uttalt ønske om en slik bok av flere, men noen må gå i gang med det.

De åndelige nådegaver.

Det er en livlig meningsutveksling angående de åndelige nådegaver no. Spørsmålet ble aktuelt bl. annet ved at Frikirkens synodeformann, forstander Vatne kom med et innlegg til fordel for de åndelige gaver i «Budbæreren» engang ifjor. Så kom Bjerkreim i «Evangelisten» med den oppfatning at etter at bibelen forelå komplett er nådegavene opphørt og som følge derav må en få den oppfatning at tungetale, profeti og slikt ikke er av Gud lengre.

Sist er Indremisjonsselskapets bibelskolelærer T. Øberg kommet med

en artikkelserie om åndens nådegaver i «For Fattig og Rik». Han går inn for at nådegavene skal få plass i vennesamfunnet — om de ikke passer inn i kirkens ritual.

Nå ja, alt dette vitner om det som lenge har vært vårt syn på utviklingen i denne tid. Det går mot det apostolske opprinnelige bibelske mønster. «Mot aftentid blir det lyst.»

Selvfølgelig er ikke disse endrede signaler noen garanti for at de samfunn som før har stått mot de åndelige gaver vil åpne seg helt for dem. Men spørsmålet er blitt aktuelt og tvinger seg fram. Det gleder vi oss over.

Neste nr.

kommer ut ca. 15. mai og blir 12 sider. Løssalgspisen blir 30 øre.

Det blir allsidig godt stoff og da vi har endel til løssalg er vi takknemlig for om noen nye selgere vil ta noen nr. til løssalg også.

Det er misjonsarbeid å spre godt kristelig lesestoff.

Nye abonnenter

har hittil fått alle nr. fra nr. 1 i år. Enda har vi noen få eksp. igjen og så langt de rekker får nye tingere bladet fra 1ste nr.

Siden kan det bare skaffes fra 1. april.

60 år.

Forstander i den frie forsamlingen på «Betel», Eidskogen V. Svan fyller 60 år den 13. mai. Han og hans hustru er ivrige og bedende sjeler. De går helt opp i sin gjerning og brenner for sjeles frelse.

Vennene har tenkt å ha fest på «Betel» den dagen og mange vil nok minnes ham. Adressen er: Magnor st.

Vi gratulerer med dagen.

Red.

En liten hilsen.

Bladet var såvidt kommet ut, og jeg satt hos br. Martinsen, Moss. Da ringte det i telefon om at jeg kunne få en ordbok, og den var både ny og fin.

Jeg var en tur i Askim og Hobøl og Moss, og det var gildt å få besøke vennene.

Hjertelig hilsen

Kr. Skipperud.

Bibeluke.

Bibeluke avholdes i Ardal Ryfylke fra 2. til 10. juni. Bibellærer blir Daniel Nilsen. Predikende brødre som deltar blir muligens Omland, Sigurd Breimoen fra Kvinnedal m. flere.

Det blir felles bespisning, og deltakerne må ta med smør og pålegg hver for seg selv, samt noen gram smør og sukker som leveres til kjøkenet. Litt kjøtt til lapskaus for 1—2 dager (for dem som har, enhver vil nok gjøre sitt beste) samt håndklær, såpe, rasjoneringshefter.

Båt går fra Stavanger til Ardal kl. 2 lørdag og 3½ på mandag, om noen ikke har anledning komme før. Det vil bli plass til ca. 60 stk.

De som ønsker delta, må på grunn av orientering melde seg snarest mulig til A. Eik, Ardal i Ryfylke.

De som først skriver sikrer seg plass først. De nærmeste venner besta med instrumenter om mulig.

Så vær alle velkommen i Jesu navn.

Pinsestevne i Sarpsborg.

Menigheten i Misjonshuset, Sarpsborg innbyr til stevne i pinsen. Vi har fått leid Folkets hus, store sal, til møtene og da lokalet rummer 800—900 menesker skulde det jo bli plass til mange.

Flere predikende brødre deltar.

Predikende brødre og andre som ønsker å overnatte må skrive til undertegnede i god tid før stevne.

For menigheten

G. Iversen, Postboks 52, Sarpsborg.

Stevne.

Om Gud vil avholdes stevne i Ebeneser, Eydehavn i pinsen.

N. T.

Når meningen klarer.

I en svær sjukdomstid skrev Luther et ord som i all sin korthet sier oss noe om hvordan en kristen bør se på lidelse og kjempe seg igjennom det «hvorfor» som nesten alltid hører de tunge tidene til.

Luther skrev slik: «Det er med Vår Herre som med en boktrykker som setter bokstavene baklengs så vi ikke kan lese dem. Men når de angang i det komende livet blir avtrykte, skal vi kunne lese dem klart, og fullt ut forstå deres mening. Men til da bør vi vepne oss med tålmod.»

Arbeidet på nye steder.

Arbeidet på nye steder har gått på Glombo er søkningen øket den siste tid og det tegner ganske godt der.

Engelsviken er det overfylt av urelste, mest ungdom. Flere har sagt seg og om vi må være forberedt på at ikke alle kommer igjen og blir stående, så er det noen Gud også har fått født påny. vitner i sang og med vitnesbyrd. Jeg var der en tur onsdag for påske og det var åpent og godt. Flere har synlig påvirket.

Br. Norlund har vært noe syk og tatt seg en tids hvile i arbeidet, men har no vært i virksomhet igjen. Han ønsker no å reise litt om kanten venneklokkene en tid og det trenges litt forandring for ham. Han har utført et godt arbeide og er en helhjertet bror som trykt kan anbefales alle som behøver ham. Han er særlig skikket som vekkespredikant. Vi håper han får en god tid.

Under br. Norlunds fravær har br. Rolf Carlsen og Thorleif Karlsen virket i Engelsviken. Saltnes vennene har deltatt der hele tiden med vitnesbyrd og sangkrefter.

På Glombo har br. Olsen, Thorleif Karlsen m. flere virket. Engelsviken vil no bli fast utpost til forsamlingen i «Klippen», Saltnes. Det er jo mest passende da det er nærmeste forsamling. Br. Rolf Carlsen vil virke en tid på «Klippen» og i Engelsviken. Han har fått god inngang, særlig i Engelsviken, skjønte jeg.

På Glombo vil flere brødre bl. andre Thorleif Karlsen virke foreløpig. Vi venter å få en ny arbeider som kan virke videre og oppta nye steder. Rundt Onsøykysten er det store folkerike steder hvor det ingen fri forkynnelse er og en vekkende ånd rigger over hele stedet. Herren vil hjelpe oss til å bruke tiden.

Vi har en bror som har kall til å arbeide på forsømte steder. Foreløpig er det visstnok noe vanskelig å komme løs fra det arbeide han har, men er det Guds vilje så kan han ordne det.

Da benevnelsen «forsømte steder» har vakt noe misnøye blant våre andre venner som ikke kan gå med på at det er forsømte steder hva kristelig virksomhet angår så tenkte

jeg vi kan kalle det for nye steder.

Forsømt i den forstand at det ikke er nok kristelig virksomhet er det nok få steder det er no. Når det gjelder vår forkynnelse og praksis så er det dog forsømte steder på de fleste steder i Norges land. Vi vil ikke oppta noen konkurranse med annerledes sinnede troende, men forsøke å vinne urelste for Kristus. Selvfølgelig gleder vi oss også over at Guds folk får syn for de bibelske sannheter vi framholder og går bibelens veg.

Midler sendes:

S. Trøber, Boks 32, Sarpsborg
Postgirokonto nr. 36033.

Alt som angår arbeidet sendes undertegnede.

Broderhilsen

G. Iversen,

Postboks 52, Sarpsborg.

Spørsmål og svar

I en privat samtale forleden stilte jeg noen spørsmål til en av de predikanter — som «gjelder mest» — blant de frie venner. (Gal. 2, 9—10.) Det er en dysindig og virkelig bønnens og ordets tjener. Det som det gjalt var samarbeide mellom pinsevennene og frie venner på småsteder. Han nevnte da blant annet en «pinseevangelist» som fikk be med flere sjeler og døpe mange. Til de som skulle døpes sa predikanten at de dømte bør bli tillagt menigheten. Den frie evangelisten var skuffet over denne tale.

Etter stille timer og overveielse i ordets lys må jeg spørre: Lærer ikke de frie venner at de som blir døpt skal legges til menigheten? Har de ikke syn for den lokale menighet? Bør ikke alle troende ha et åndelig hjem? Bør ikke den enkelte vite om hvor han har sitt åndelige hjem og vennene vite om hvem som står med, er utstøtt på grunn av synd eller kanskje aldri har vært helt med?

Bør ikke den ledende eldste, tilsynsmann, forstander ansvarshavende eller hva vi kaller dem, ha såpas orden at i tilfelle det kommer forespørsel om noen at han vet å gi opp deres adresse og hvis han ikke klarer å ha dem i hukommelsen da

å bruke en adressebok? Bør vi ikke ha såpas orden, uten å være metodist-organisert?

M. G.

Svar:

Selvfølgelig er det riktig å stå tilsluttet en lokal-menighet. Alle kristne hører jo til den universale menighet, men Det nye testamente viser oss klart den lokale menighets plass og oppgave.

Stort sett så er de frie venner enige om dette. Det kan være delte meninger om mindre vesentlige ting — som adressekalender o.s.v., men det er jo av underordnet betydning.

Det fins også noen som helt overser nødvendigheten av den lokale menighets ordning, men med litt ettertanke vil nok alle være enige i det uholdbare i dette syn.

Såvidt undertegnede vet har alle de frie forsamlinger ordnede menigheter etter den oppfatning de har av Guds ord i dette stykke.

Hva en enkelt predikant har sakt får stå for hans regning. Det kan jo også ha blitt en misforståelse.

G. I.

Sukkende hjerte.

Sukkende hjerte jeg vet du må lide,
du kjemper ensom så bitter en kamp.
Tilværelsen ofte så hård her kan være,
menneskene forstår ei ditt sukk og ditt savn.

Skyer kan ofte skygge for solen,
grått og trist livet da er.
Kampen den kjempes og igjennom den
kommer,
når Mesteren selv vår sak tar seg av.

Ofte vi tviler, — og synker som Peter,
og frykter og skjelver for stormværets natt.
Men ennå det hender som fordem det gjorde,
stormen kan stilne når Herren har talt.

Så vend da ditt blikk mot de evige høyder,
på Ordet blott tro, — det rokkes dog ei,
Da lysne det skal om det nå synes tåket,
og syng du skal Zions frigjorte sang.

Rolf Westlie.

Det å vinne verden for Kristus er den mest ærefulle og velsignelsesrike oppgave noe menneske kan gå inn for.
(C. F. Schwartz.)

Herre, jeg vil dø forat du kan leve i meg. Jeg vil tie forat du kan tale; jeg vil hvile forat du kan virke i meg.
Augustin.

Spredte felter.

Storsteinnes, Balsfjord.

Her på Storsteinnes har vi det — forholdene tatt i betraktning — meget bra. At vi bor trangt må man finne seg i i disse tider. Det er dog underlig å tenke på at vi no er i blant de nordligste i landet. Evakueringen er ikke nådd hitt enda. Meningen var at også vi skulle evakuert, men hittil er vi spart og vi kan ikke annet enn takke Gud for det.

Det var meget å gjennomgå for våre landsmenn i Finnmark. Godt at i hvertfall noen av dem har møtt forståelse og kjærlighet. Men den gamle strofen er til alle tider like sann: «Ei fins et sted på jorden så skjønt som du mitt hjem.» Hele min slekt ble rammet. De fleste vet jeg ikke hvor er.

Med hensyn til å virke i Guds arbeid så er det sjølsakt meget hemmet slik som situasjonen er. Til denne tid har jeg dog hatt møte hver eneste søndag. Da alle hus og heim er opptatt blir det umulig om hverdagen. Det blir helst på de mest avsideliggende gårder. Forrige søndag syklet jeg 10 km. hver veg og gikk på ski nesten like langt dit møte skulle være. Sist søndag var det nærmeste veg jeg har hatt, bare 3,5 kilometer hver veg.

Til søndag skal jeg til fjells, to og en halv time hver veg på ski.

Men det er dog nåde så lenge en kan få holde ved, selv på denne måte.

Vi har hatt det godt. Noen har vi også fått be med.

Broderligst

Henrik Eilertsen.

Kristi menighet, Halden.

Vi har det bra på møtene. Br. Sverre Johnsen fikk innreisettillatelse for å besøke sin far og har deltatt med oss noen møter. Han frambar noen troesstyrkende budskaper. Igår ettermiddag fikk vi be til Gud med en ung mann og det ble således en deilig stund.

Det er svært vanskelig å få noen hit til Halden no — nesten umulig — så det blir et svært arbeidspress for mitt vedkommende. Det er bare Guds spesielle nåde at det har gått igjennom. Og så får vi regne med den samme kilde for kommende dagers behov.

A. Isaksen.

Salen, Fredrikstad.

Det går ganske bra med møtene i «gamlebyen». Det var fullt hus no om søndag igjen. En fin atmosfære til fornyelse og vekkelse i møtene. Bønnerommet var fullt om søndag og vi ba til Gud med 3 stykker som søkte frelse. Ja, må det utvikle seg til en herlig vekkelse. Be for oss!

A. Bustgaard.

«Arken», Eidsvoll.

Vi lever vel i alle deler og har riktig gode og godt besøkte møter. Noen har også kommet over på Herrens side i vinter, men vi venter at det må komme mange flere da det er så god søkning på alle møter.

Vi har hatt besøk av flere i vinter. Br. Karl Gran har stått her i to måneder og blir til over påske. Br. Einar Christiansen har bosatt seg her så han er med på møtene. Br. Jul Sørensen har vært her i to uker no. Hadde også besøk av br. Norlund på noen møter.

Det har vært stor nåde over brødrene. Gud har virket med så det har vært en sann lyst å komme sammen for å prise Gud.

Freds- og broderhilsen

Ludv. Furuhund.

På pilgrimsferd.

Fredag 2. mars hadde jeg bibeltid om dåpen på Hafslundsøy. Det var bra med folk og åpent å tale Guds ord.

Søndag 4. mars var jeg en liten tripp i Fredrikstad og deltok i møte på «Salen». De har gjort om lokalet og fått inngang like fra gaten no. Det har blitt større plass og greiere på flere måter.

Lokalet var omtrent fullt og en vekkende ånd var til stede. Str. Borghild Svendsen og undertegnede talte. En eldre kvinne overga seg til Gud.

Tirsdag var jeg i Tune og deltok i møte hos Herman Underås.

Onsdag var jeg og guttene på Ise. Møte var hos Sverre Kingsrød. Torsdag hos Anton Stikka, Tune. Fredag på Hafslundsøy og lørdag hos Oskar Tysild, Tune. Det var kinamisjonsmøte der. Misjonsvennene fra Bjørnstad bedehus hadde møte og de frie venner var innbudt til å spille og synges. Mange vitnet om sin frelses Gud. Søndag 11. mars

var møte hos Herman Underås igjen. Det er stor søkning til møtene hos indremisjon i Tune no og tilslutningen til våre møter var ikke så stor av utenomstående. De fleste vennene er trofaste og møter villig fram.

Lørdag 17. mars døpte jeg to søstre fra Fredrikstad og en bror fra Solli i Tune. De to søstrene blir tillagt forsamlingen i «Salen», Fredrikstad og broren vanker blant vennene i Tune. Det er herlig å kjenne den fred som alltid følger med å gjøre Guds vilje. Vi fikk låne Filadelfialokalet til dåpen.

Søndag 18. mars hadde vi møte på Missingmyra i Råde. Tunevennene møtte mannsterke fram og mange fra stedet var samlet. Torsdag 22. mars var jeg en liten tur i Skjeberg og besøkte br. O. Karlson med det samme. Han er opptatt med å utbrede Guds ord i skrift no når han ikke kan komme ut å reise. Ble hos dem til fredag. De har det så fredelig og godt derute i Skjeberg. Lørdag 24. mars var det velkomstfest for den nye forstanderen i «Tabernaklet».

Det var pastor Kringen som no ble innsatt som forstander. Forstander Schaobye som no er ansatt i Fredrikstad talte. Sang og musikkvenner fra Fredrikstad deltok. Representanter for flere av byens forsamlinger var møtt fram og ønsket broderen velkommen.

En god ånd rådet. Grønli ledet festen.

Søndag deltok jeg i møtene på Misjonshuset. Vi har den vesle salen i 2ten etasje til rådighet, men den er liten til søndagsmøter.

G. I.

Betel, Eidskog.

Vi har det, etter omstendighetene, bra. Gode møter, men det er ikke så stor framgang. Vi har tro til Gud at han skal høre våre bønner og at vekkelsens tider skal komme på «Betel». Det er også trist at det er så vanskelig å få predikanter hit så lenge krigen varer.

Søndag hadde vi fest på Finsrud. Det var en god fest og mange ufrelste folk. Onsdag skal vi ha møter igjen. Dørene åpnes for Guds ord og det takker vi Gud for. Bed mye til Gud for stedet her.

V. Svam.

Stevne på «Salen», Fredrikstad.

Det var et riktig godt stevne i påskedagene i vennenes nyinnredede lokale. Lokalet var helt overfylt av mennesker og flere tilreisende vitner og venner var møtt fram.

Det synlige resultat av stevne var flere sjeler som overga seg til Gud.

Arendal.

Er for tiden i Arendal. Hadde reisetillatelse til Sandefjord hvor jeg hadde lovet å besøke. Men da tog jeg kom til Neslandsvatten st. stanget alt opp, og jeg måtte returnere til Kristiansand. Fikk da brev fra br. Thorstensen om å komme hit. Her har vennene en god tid. Br. Thorstensen har fått en god inngang og menigheten er til Guds ære blitt både fornyet og forsterket, sjeler frelses og her er åpent og godt å forkynne Herrens ord. Blir her til over påske og reiser — om Herren vil — da til Sandefjord.

Hjertelig broderhilsen

Halfdan Wik.

Saltnes.

Forsamlingen på «Klippen», Saltnes har hatt en god tid igjen. Det er riktig gode møter og lokalet er helt fullt til trengsel.

De har fått be med flere sjeler i det siste.

Flere vitner har besøkt stedet.

Nordlands og Lappiske Bibelmisjon

har hatt et godt år i 1944.

Regnskapet viser en inntekt på over 80 000 kroner. Derav til den påtenkte bibelskole kr. 42,038.76 og til Betania Pleiehjem kr. 6 500.00.

På folkehøgskolen i Skogn, 6 mil nord for Trondheim har de nå et midlertidig pleiehjem for evakuerte syke og gamle. Søster Agnes Øverland er bestyrerinne. Av andre som arbeider på hjemmet kan nevnes: Solveig Harila, Martha Johansen og Arne Pettersen.

Misjonshuset, Sarpsborg.

Vennestevne holdes i Folkets hus 1ste og 2den pinsedag. Møter kl. 11 og 5.

Alle er hjertelig velkommen.

Oprop!

Vennene i «Betel», Larkollen har hatt et større arbeide på sitt lokale. De har fått ny døpekum, som var meget påkrevet, og utvidet plattformen endel og anskaffet ny talerstol.

Et slikt arbeide blir dyrt i disse tider og forsamlingen er ikke stor. Byrdene kan da bli for store og de var meget takknemlig om noen vil huske dem med økonomisk hjelp. Kanskje forsamlingene kunne oppta et offer til dette formål? Også enkelt personer kan selvsagt sende sin gave.

De hilser med Ap. gj. 8, 35—40. Som vi ser av dette skriftsted er døpekum nødvendig.

Beløp kan sendes til: Einar Karlson, Sillebogen, Larkollen.

Vi vil anbefale oppropet på det beste.

Red.

Gud er med i med- og motgang.

Av et privatbrev:

Vi bor på et sted hvor det bare er lestadianere og de fordømmer alle andre troessamfunn. Det er hjerteskjærende å høre og jeg må be til Gud for dem. Kjære søsken legg dette sted og denne bygd fram for Gud i deres bønner. Jeg må mange ganger takke Gud for at jeg er frelst av bare nåde. At jeg kan få tro at Jesu, Guds sønns blod har renset meg fra all synd. Takk og lov!

Å, hvor jeg savner møtene og vennenes sammenkomster. Det er allikevel godt at Gud ser til hjerte og at jeg kan vende mitt hjerte til Gud både dag og natt.

Jeg var så heldig at jeg hadde mitt testamente i håndvesken så jeg fikk det med og min mann fikk med seg Bibelen. Den lå på stuebordet og han stakk den i lommen med det samme han gikk ut fra vårt hjem. Det ble jo ikke mere enn litt seng- og gangklær vi fikk med oss. Når jeg ser på hva Job måtte prøves så blir det sant for hjertet at: «Våre prøvelser de blir så små og ringe, når han for hjertet åpenbarer seg.» Halleluja! Jeg skuer opp til ham som er med oss både i med og motgangs dager. Jesus er min brudgom og venn. Gud være lov!

Vi er evakuert fra Honningsvåg og er nå i Lofoten.

Vil heller ikke glemme å takke for «Misjons-Røsten» som jeg har motatt regelmessig.

Med hilsen fra en ringe søser i Herren
H. T.

Hilsen fra evang.

H. Bysveen.

«Salig er den du utvelger og lar komme nær, så han bor i dine forgårder; vi vil mette oss med de gode ting i ditt hus, ditt hellige tempel.» (Salmen 65, 5).

Tenk hvilken nåde å være utvalgt i Kristus Jesus før verdens grunnvoll ble lagt. «I har ikke utvalgt meg, men jeg har utvalgt dere, og jeg har satt eder til å gå ut og bære frukt, frukt som varer, for at Faderen skal gi eder alt det i ber ham om i mitt navn.» (Joh. 15, 16).

Det er igrunnen et høyt kall å være utvalgt i Kristus Jesus og innpodet i ham for å bære frukt. Det kan skje bare ved å følge Mesterens anvisning: «Bli i meg så blir jeg i eder.» Å, hvilken underbar saft og livskraft som strømmer fra stammen — Kristus, og inn i oss som tror på ham. Vi merker isannhet at da er det blitt vår i landet. «Blomstene kommer til syne, sangens tid er inne og turtelduens røst har latt seg høre i vårt land.» (Høysangen 2, 11—12).

«Mitt hjerte er så fullt av takk til ham som livet ga som tok meg ifra hulens dyp, ja fra den syndens grav. Han satte meg på klippen fast, der lovsangen brøt ut, Av hjertet kan jeg sie helt: Min Herre og min Gud.»

Er no i tjenesten i Herrens vingård da Herren har styrket mitt legeme. Vil hermed bringe min hjerteligste takk til alle som husket meg med forbønn og midler under mitt sykeleie.

Broderligst

Harald Bysveen, Ilseng st.

Hjertelig takk

til alle både i syd og nord for oppmerksomheten på min 50 års dag, og en særlig takk til Hegland, Moss for den fine bibelordbok.

Kristian Skipperud.

Evangelistens kall.

Men da han som utvalgte meg fra moders liv og kalte meg i sin nåde . . . Da samrådet jeg meg ikke med kjøtt og blod. Gal. 1, 15—16.

Evangelisten er en gave fra Gud, gitt til Guds menighet på jord. Og når det gjelder utvelgelsen av disse redskaper så er aldri noe menneske noensinne blitt bemyndiget til å utta disse. Nei, det er Herren selv som utvelger og kaller dem i sin nåde.

Kallet til forkynder-gjærningen må ikke forveksles med kallet til frelse. Bibelen taler bestemt herom. I Joh. ev. 1 ble Peter kalt til frelse, men i Luk. 5 fikk han kall til gjærningen. Begge kall kan ofte inntreffe, nær sagt, samtidig. Ja, ofte kan kallet til predikegjærningen ligge på hjertebunnen hos et menneske like fra fødselen som tilfellet var med profeten Jeremias. For Paulus' vedkommende synes dette kall å melde seg på et tidlig tidspunkt. Der står i Ap. gj. 9, 20, «Og straks forkynte han Jesus i synagogen at han er Guds sønn.»

Også i dag er det av aller største betydning for et vitne som drar ut på feltet å vite med seg selv at Gud har anvist gjærningen. Er en sikker i denne sak er forutsetningen til stede for at arbeidet vil lykkes. Da blir det ikke oss som skal behøve å nære frykt eller angst for et fruktbringende liv, (som ofte er tilfelle). Nei, Herren selv skal sørge for at frukten kommer til syne!

Virkelyst, prekelyst eller reiselyst kan heller ikke erstatte et virkelig himmelsk kall. Den som har vært så uheldig å ta feil her, bør snarest mulig gå tilbake til sitt daglige yrke. Fortsetter en her kan følgene bli mange og alvorlige. Og undertiden har det hendt at slike erstatningspredikanter er kommet inn i en sidegate for seg selv og har skapt mange vansker i menighetslivet; ti de forlanger som regel å bli hørt. En annen sak som bør omtales her er det motsatte! Gud har utkåret en eller annen i menigheten til å forkynde evangeliet. Men istedet for å lyde ordre, har man begynt å se på sin uverdighet, samt spørre blod og kjøtt til råds, og følgen er blitt å flykte bort fra Herrens veg og vilje. Og her er ikke vegen langt til orkenen Sur. Også disse mennesker

har skapt visse vansker i menigheten. Der hviler likesom et trist drag over hele deres tilværelse. En må uvilkårlig tenke på Salmistens ord her: Da jeg tidde, borttæredes mine ben, idet jeg stønnet den hele dag. Salm. 32, 3. Skjebnen vil som regel bli ulykke og sorg åndelig talt! Herren hjelpe sådanne!

Men der finnes mange, Gud skje lov, som med et hellig kall har gått ut i tro, og har git avkall på alt for å følge Jesus. Hvilket vidunderlig verk av Gud ved tanken på vitneskaren idag. Herren velsigne dem alle som har viet sitt liv i tjenesten for Gud. La ikke hendene synke, der er lønn for eders arbeide!

Oskar Fladberg,
i «Menighetsbudet.»

Utdrag av en gammel haugianers skrifter.

(Forts. fra forr. nr.)

Der leses med bokstaver og tages til inntekt.

Hold fast på det du haver, så ropes av hver sekt.

Men mon de ord kan passe på i vår tid blandt den store masse som ligger her i strid.

I sin svermerisk omfamling det språk de også fikk.

Forlat ei din forsamling, som noen har for skikk.

Ennskjønt de ikke vite ei heller vite vil

Hvad samling de Ebræer opfordrede var til.

Se hvor den listige slange sig bukter.

Se nu hvorledes den slynger sig frem Verden han lokker med kunnskapens frukter.

Løgner han blander isammen med dem.

Han vet at det lider, snart med de tider,

da han ei mere kan bruke sin kunst. Verden ham elsker, og hvo ham motstrider,

taper i verden all yndest og gunst.

Slangen har sine, som allting vil bøie Blot for i verden å finne sin lønn.

Som sig over Gud og hans ord sig opphøie

Og er tilsammen fordervelsens sønn.

Stevne.

Menigheten i Knoffsgt. 6, Drammen innbyr til stevne i pinsen 1966. Møtene avholdes i «Kinopaleet». Velkomstmøte pinseaften kl. 19.00. Møter 1ste og 2nen pinsedag kl. 10.30 og kl. 18.00.

Blant deltakerne blir red. Alf Kasborg med frue og Albert Robinson. — Alle hjertelig velkomne for Menigheten i Knoffsgt. 6. Ditlef Christoffersen, Styrmoes vei 56, Drammen.

For gods og ære er deres lære. De har sitt sete i guddommens sted. Kjødets begjæring de søke å nære verden dem takker og følger så med. Dyret som lammet med hornene tvende, taler om dragen, nu høres dets røst. For laster å styrke, smukt de forvende,

ordet til herdede synderes trøst. I fåreklæder ulve fremtreder røver og myrder forvillede får. Uvidende blendes, av utvortes skikker Verden på humanitet sig forstår.

Så snillt kan ei ulven med ullen sig dekke, uten at halen må stikke litt frem. Den himmelske sannhet skal masken avdekke,

på deres gjærninger kjenne vi dem. Falske profeter, autoriteter som øver vold på Guds hellige ord. Med dragen som dem i sitt rike innsetter,

lonnes når Kristus besøker vår jord. Dette er skrevet i 1865, men er like aktuelt i dag.

Innsendt ved M. G.

Bokanmeldelse.

Det er i disse dager utkommet et liten bok, eller brosjyre, på 30 sider av Alf Thorstensen som f. t. er forstander i Betania i Arendal. Boken er aktuell for den enkelte, og særdeles for de ledende brødre. Den er selvsagt helt bibelsk. Forf. bruker et flytende sprog som gjør den lettleselig og interessant. Han går irettesettende med synden som kan — hvis den går upåtalt frem — stenge for forkynnelsen og den åndelige fremgang i menigheten. Boken bør leses av alle. Den er pent utstyrt og koster bare kr. 1.20. Gir den min varmeste anbefaling. Den fåes fra Olaf Dalsen, Arendal.

H. Wik.